

Bu Son Kalan Durakta

– H.KURTARAN · 07 Ekim 2011

BU SON KALAN DURAKTA

=====

Günümüzün insanı, bir değişik nesilmiş,
Kaderin faturası, şimdi bize kesilmiş.
Sürgündeki bu kalbim, yaşayan bir fosilmiş,
__Hep transit geçerken, ben son kalan duraktım,
__Aşkınla emekleyen, çocukluğu bıraktım!

Menziline girmeden, hep kurumuş gazeller,
Şifrelenmiş kalbimi, bir tek onlar çözerler,
Hayatın kesitinde, sorun olmuş güzeller,
__Resmigeçit yapılan, bu cadde de duraktım,
__Esas duruş beklerken, ben silahı bıraktım.

Rengi pembe düşlerim, hastalandı yelinden,
Paramparça yerlerde, düşmüştü o elinden.
Rampa sardı yüreğim, o susmayan dilinden,
__İzolesi yapılmış, gözlerinde duraktım,
__Düz yolunda giderken, o yokuşu bıraktım!

Çıktım şerit dışına, bu yalnızlık gecesi,
Zor kurudu mürekkep, silik çıktı hecesi,
Sufi'nin duasında, gelip geçmiş nicesi,
__Bir yaralı güvercin, ben yolcusuz duraktım,
__O tünelin sonunda, tüm geçmişi bıraktım!

Mevsimleri şaşırtan, bu çiçeksiz bitkiler,
Ab-ı hayat mührüyken, alınmış tüm yetkiler.
Karşımdaki bir çift göz, hala beni etkiler,
__Hafızanda kaybolmuş, uğranılmaz duraktım,
__İksirinden içince, su içmeyi bıraktım!

Ahir zaman bu devir, selam vermez kirvesi,
Bu kalemin ucundan, hala gelmez Merve'si,

Her sözcüğün tutsağı, uzak aşkın zirvesi,
__O göz retinasında, görünmeyen duraktım,
__Şimdi güneş batımı, ben kendimi bıraktım.

H.Hakan KURTARAN

21.08.2011-Aydın

((Değerli Şair Arkadaşım Necla SARIKAVAK tarafından seslendirilmiştir.Huzurunuzda çok Teşekkür ediyorum.))